

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 70/2026-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti upovedomeniu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/1 Pz 134/25/1000-7 z 2. septembra 2025 a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 23. septembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na spravodlivý proces podľa čl. 47 Charty základných práv (ďalej len „charta“), práva na sťahanie len zo zákonných dôvodov podľa čl. 17 ods. 2 ústavy, čl. 8 ods. 2 listiny, čl. 7 ods. 1 dohovoru a čl. 49 ods. 1 charty, ako aj práva na prezumpciu nevinoty podľa čl. 50 ods. 2 ústavy, čl. 40 ods. 2 listiny, čl. 6 ods. 2 dohovoru a čl. 48 ods. 1 charty upovedomením generálnej prokuratúry č. k. IV/1 Pz 134/25/1000-7 z 2. septembra 2025 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu (ďalej len „napadnuté upovedomenie“). Navrhuje napadnuté upovedomenie zrušiť a vec vrátiť generálnej prokuratúre na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň navrhuje priznať mu finančné zadostučinenie 10 000 eur, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Okresného riaditeľstva Policajného zboru Senec, odboru poriadkovej polície, obvodného oddelenia Senec ČVS: ORP-909/SC-SC-2022 z 20. novembra 2024 bolo podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie a súčasne podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku

sťažovateľovi vznesené obvinenie vo veci úmyselného prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 122 ods. 2 písm. b) Trestného zákona v znení účinnom v rozhodnom období (ďalej len „uznesenie o vznesení obvinenia“). Proti predmetnému uzneseniu sťažovateľ podal sťažnosť, o ktorej bolo rozhodnuté uznesením Krajskej prokuratúry v Bratislave č. k. 1 KPt 161/25/1100-2 z 20. marca 2025 (ďalej len „uznesenie krajskej prokuratúry“) tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietla.

3. Sťažovateľ vo veci podal návrh na zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní podľa § 363 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku, ktorými žiadal o zrušenie uznesenia o vznesení obvinenia a uznesenia krajskej prokuratúry. Predmetný návrh vybavila generálna prokuratúra napadnutým upovedomením z 2. septembra 2025, v ktorom sťažovateľovi oznámila, že jeho návrhu na zrušenie menovaných právoplatných rozhodnutí nevyhovela, keďže vo veci nezistila dôvody na prijatie opatrení v súlade s § 365 ods. 1 Trestného poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Proti napadnutému upovedomeniu generálnej prokuratúry a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu sťažovateľ podal túto ústavnú sťažnosť, v ktorej s poukazom na závery uznesenia ústavného súdu č. k. I. ÚS 640/2022-15 z 24. novembra 2022 (č. 95/2022 ZNaU) odôvodňuje prípustnosť ústavnej sťažnosti, t. j. vecného prieskumu napadnutého upovedomenia z dôvodu jeho arbitrárnosti a neodôvodnenosti.

5. Sťažovateľ tvrdí, že generálna prokuratúra mu neposkytla relevantnú odpoveď na nastolené otázky o ne/naplnení skutkovej podstaty stíhaného trestného činu. Atakuje nedostatočné vysporiadanie sa generálnej prokuratúry s jeho námietkami týkajúcimi sa dôvodnosti trestného stíhania, posúdenia vierohodnosti svedkov, porušenia princípu prezumpcie neviny a námietkami týkajúcimi sa materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona. K uvedenému v konkrétnosti argumentuje:

a) generálna prokuratúra sa nevysporiadala s jeho argumentáciou vzťahujúcou sa na vierohodnosť svedkov, ktorí sú zamestnancami obchodnej spoločnosti, ktorej konateľom a spoločníkom je poškodený, ktorý vo veci podal trestné oznámenie;

b) generálna prokuratúra prihliadala na vyjadrenia znalca z odboru zdravotníctva a farmácie napriek tomu, že znalec konštatoval nemožnosť určenia príčinnej súvislosti medzi stíhaným skutkom a ujmom na zdraví poškodeného vzhľadom na jeho oneskorené vyhládanie lekárskeho ošetrovania;

c) dosiaľ z ničoho nevyplývalo (ani z výpovedí svedkov), že by došlo k naplneniu objektívnej stránky príslušnej skutkovej podstaty trestného činu v rozsahu dopustenia sa hrubej neslušnosti či výtržnosti;

d) generálna prokuratúra len stručne uviedla, že konanie malo prekročiť hranicu bežnej hádky, čím dôsledne neposúdila, či je skutok nepatrný (§ 10 ods. 2 Trestného zákona). V dôsledku popísaného je napadnuté upovedomenie nezákonné a ústavne neudržateľné. V okolnostiach predmetnej veci malo dôjsť k udretiu predlaktia pravej ruky poškodeného, následnému chyteniu okolo krku a mykaniu zo strany na stranu. S ohľadom na formuláciu skutku tak nemalo dôjsť k žiadnemu „brutálnemu útoku“, nepadli ani žiadne údery, neboli spôsobené zranenia

ani len povrchové rany. Nešlo o fyzický atak, ktorý by mohol byť považovaný za „*napadnutie*“ či „*úder*“ alebo „*udretie*“»;

e) dozorový prokurátor vyjadrením, že sťažovateľ ako obvinený fyzicky napadol osobu poškodeného, a to tak, že ho udrhel do predlaktia pravej ruky, v podstate konštatoval naplnenie všetkých znakov skutkovej podstaty dotknutého trestného činu v rovine istoty, čím porušil sťažovateľovo právo na prezumpciu nevinu (bez ohľadu na jeho ďalej uvedené všeobecné vyjadrenie o dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestného činu);

f) generálna prokuratúra nevenovala náležitú pozornosť argumentácii týkajúcej sa nedôvodnosti jeho trestného stíhania a adekvátne sa s ňou nevysporiadala, čím porušila aj jeho právo na stíhanie zo zákonných dôvodov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie práv (podľa bodu 1 tohto uznesenia, pozn.) napadnutým upovedomením generálnej prokuratúry (a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu), ktorým došlo k nevyhoveniu sťažovateľovho návrhu na zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní podľa § 363 a nasl. Trestného poriadku z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Vo vzťahu k právomoci ústavného súdu podrobiť ústavnoprávnemu prieskumu napadnuté upovedomenie generálneho prokurátora, ktorým nevyhovelo návrhu sťažovateľa na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku, ústavný súd poukazuje na svoju už ustálenú rozhodovaciu činnosť, v ktorej predstavil základné ústavnoprávne východiská, ktoré je nevyhnutné zobrať na zreteľ pri prieskume podstaty vznesenia obvinenia v prípravnom konaní zo strany obvinených, a teda že právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Ústavná sťažnosť má byť podávaná až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchrannej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou

by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci.

9. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu del'by moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti/právomoci ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

10. Vo všeobecnosti možno uviesť, že platná právna úprava trestného konania umožňuje sťažovateľovi ako obvinenému a prípadne aj v ďalšom štádiu trestného konania (po eventuálnom podaní obžaloby) ako obžalovanému právne účinným spôsobom namietat' porušenie základných práv a slobôd garantovaných ústavou vrátane nimi označených práv (m. m. I. ÚS 107/2022). Procesné záruky zabezpečujúce zákonnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov (prípadne ochranu pred jej porušením) pritom vyplývajú z II. časti (predsúdne konanie) tretej hlavy prvého dielu (dozor prokurátora), ako aj III. časti (súdne konanie) druhej hlavy (preskúmanie a predbežné prejednanie obžaloby), prípadne šiestej hlavy (odvolanie a konanie o ňom) alebo ôsmej hlavy (mimoriadne opravné prostriedky) Trestného poriadku (m. m. I. ÚS 756/2016, I. ÚS 619/2016, IV. ÚS 612/2018, II. ÚS 355/2022).

11. Ústavný súd ďalej konštatuje, že možné porušenie základného práva na inú právnu ochranu, ktoré patrí obvinenému v predsúdnom trestnom konaní (ako aj porušenie s dotknutým právom ostatných vecne súvisiacich základných práv), je v reťazci subsidiarity preskúmané (okrem samotného predsúdneho konania, kde je jeho garantom prokurátor) prostredníctvom korekčných procesných mechanizmov v súdnom konaní (teda využitím práva na súdnu ochranu), keď k uznaniu viny zo spáchania trestného činu môže dôjsť len súdom. Taká právomoc predchádza právomoci ústavného súdu s výnimkami odňatia osobnej slobody väzbou, prípadne generálneho majetkovo-invazívneho opatrenia (zaistenie majetku obvineného), resp. prieskumu porušenia základných práv rozhodnutiami a opatreniami v trestnom konaní proti osobám, ktoré nie sú v tomto konaní obvinenými (ani v naostatok uvedenom prípade by však prieskum ústavného súdu zásadne nemal zasahovať do podstaty vzneseného obvinenia, o ktorom dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté, resp. neboli vyčerpané zákonné prostriedky priznané obvinenému zákonom na ochranu jeho základných práv a slobôd). Ústavný súd totiž v trestnom konaní nenahrádza procesné postavenie prokurátora, sudcu pre prípravné konanie ani všeobecného súdu v trestnoprocesnej inštančnej postupnosti rozhodovania súdov (m. m. IV. ÚS 80/2022). Už konštatované východiská sú pritom aktuálne aj vo vzťahu k ústavnému prieskumu upovedomenia generálneho prokurátora vydaného v zmysle § 365 ods. 1 Trestného poriadku, pokiaľ sa sťažovateľ domáha vecného prieskumu dôvodnosti vznesenia obvinenia v trestnom konaní.

12. V tejto súvislosti ústavný súd akcentuje, že mu v tomto štádiu trestného konania neprináleží vyjadrovať sa k právnej podstate skutočností, na podklade ktorých bolo postupom podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie, ani hodnotiť a „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich primeranosť a dôvodnosť. Uvedené spravidla patrí do právomoci orgánov činných v trestnom konaní a následne v prípade podania obžaloby všeobecných súdov, a ústavný súd by si tak predčasným vstupom do hodnotenia týchto okolností atrahoval ich zákonnú právomoc a deformoval tak ústavný systém ochrany základných práv a slobôd v trestnom konaní.

13. S poukazom na závery uznesenia ústavného súdu č. k. I. ÚS 640/2022-15 z 24. novembra 2022 sťažovateľ konštatuje prípustnosť ústavnej sťažnosti, a teda prípustnosť vecného prieskumu napadnutého upovedomenia ústavným súdom z dôvodu jeho arbitrárnosti a neodôvodnenosti. Argumentuje, že v prípade, ak upovedomenie generálnej prokuratúry (posudzujúce návrh podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku) neobsahuje dostatočné odôvodnenie, je možné pristúpiť k jeho preskúmaniu aj v štádiu prípravného konania. Ústavný súd vo vzťahu k predmetným tvrdeniam akcentuje závery pertraktovaného uznesenia ústavného súdu, ktoré boli premietnuté do právnej vety a v zmysle ktorých môže byť návrh obvineného na postup podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku a jeho vybavenie zo strany generálneho prokurátora za určitých špecifických okolností predmetom prieskumu zo strany ústavného súdu, napríklad ak sa takým návrhom odmietne generálny prokurátor bez zákonného dôvodu zaoberať, pri nesprávne vyhodnotenej lehote na podanie návrhu v zmysle § 364 Trestného poriadku zo strany generálneho prokurátora či absencii akéhokoľvek odôvodnenia upovedomenia generálneho prokurátora. Aj v takom prípade však zostávajú aktuálne východiská ústavného súdu, v zmysle ktorých nebude možné právomoc ústavného súdu z dôvodu princípu subsidiarity uplatniť smerom k preskúmaniu dôvodnosti podozrenia zo spáchania trestnej činnosti či postupu orgánov činných v trestnom konaní v tomto smere (ZNaU č. 95/2022). V tejto súvislosti ústavný súd osobitne zdôrazňuje časť, v ktorej pripúšťa prieskum upovedomenia generálnej prokuratúry v prípade absencie **akéhokoľvek** odôvodnenia. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého upovedomenia je ale s určitosťou možné vysloviť (bez predikovania ústavnej udržateľnosti odôvodnenia z hľadiska vecnej stránky), že obsahuje odôvodnenie, ktoré reaguje na podstatu sťažovateľom atakovaných relevantných skutočností. Generálna prokuratúra vyhodnotila, že tak uznesenie o vznesení obvinenia, ako aj uznesenie krajského prokurátora považuje za dostatočne odôvodnené a že nie je daný žiaden dôvod na ich zrušenie podľa § 363 Trestného poriadku. Zároveň k veci (nad rámec odôvodnení namietaných uznesení) uviedla vlastné zistenia (s. 6 a 7).

14. Možno sumarizovať, že vo vzťahu k napadnutému upovedomeniu generálneho prokurátora ústavný súd v okolnostiach predbežne prerokovanej veci neidentifikoval v bode 13 tohto uznesenia definovaný postup (v zmysle záverov uznesenia ústavného súdu č. 95/2022). Navyše, uvádza, že generálny prokurátor si povinnosť vo vzťahu k návrhu sťažovateľa na zrušenie právoplatných rozhodnutí v prípravnom konaní, t. j. povinnosť zákonom ustanoveným postupom sa takýmto návrhom riadne zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť, splnil, keď návrh preskúmal, vyhodnotil (v upovedomení neabsentuje odôvodnenie, pozn.) a svoje závery sťažovateľovi oznámil, čo sám sťažovateľ nepopiera.

15. V zmysle už uvedených dôvodov a v nadväznosti na popísané východiská ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa s poukazom na § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. d) a § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej neprípustnosti.

16. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. februára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu